វគ្គ XI

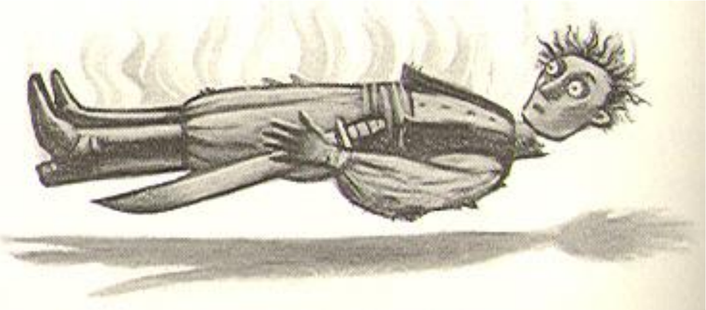

ក្រុមប្រយុទ្ធតតាំង

ពេលហេរីភ្ញាក់ឡើងនៅព្រឹកថ្ងៃអាទិត្យ វាឃើញសយនដ្ឋានចែងចាំងទៅដោយពន្លឺសូរ្យសែងនាសិសររដូវ ចំនែកដៃរបស់វាឥឡូវដុះឆ្អឹងវិញហើយ តែនៅរឹងសរសៃនៅឡើយ។ វាក្រោកអង្គុយយ៉ាងរហ័ស ហើយក្រឡេកទៅគ្រែរបស់ខូលីន ប៉ុន្តែត្រូវរាំងននដែលវាប្រើផ្លាស់សម្លៀកបំពាក់ម្សិលមិញ បាំងជិតរកមើលអ្វីមិនឃើញសោះ។ ឃើញថាវាភ្ញាក់ហើយ អ្នកស្រីផុមហ្វ្រីក៏ប្រញាប់ប្រញាល់លើកយកថាសអាហារពេលព្រឹកមក ហើយបន្ទាប់មក ចាប់ផ្តើមតម្រែតម្រង់ដៃ និងម្រាមដៃរបស់វា។

- រៀបរយអស់ហើយ- គាត់បន្លឺឡើង ខណៈពេលដែលវាកំពុងញ៉ាំបបរនឹងដៃឆ្វេងទាំងទើសទាល់។ - ពេលស្រស់ស្រូបអាហាររួច ឯងអាចចេញទៅបានហើយ។

ហេរីខំស្លៀកពាក់យ៉ាងលឿនតាមដែលអាចធ្វើបាន រួចប្រញាប់ទៅអគារក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រ នឹងអាលប្រាប់រ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីអំពីខូលីន និង ដុបប៊ី ប៉ុន្តែពួកគេមិននៅទីនោះទេ។ ហេរី ចាកចេញពីទីនោះដើម្បីរកមើលពួកគេ ក្នុងចិត្តងឿងឆ្ងល់ថាពួកគេទៅធ្វើអ្វីនៅឯណា ព្រមទាំងឈឺចិត្តបន្តិចដែរ ដោយព្រោះតែពួកគេមិនចាប់អារម្មណ៍ថា វាបានដុះឆ្អឹងជាសះស្បើយរួចហើយរឺនៅ។

ពេលដែលហេរីដើរកាត់បណ្ណាល័យ ក៏ឃើញពឿរស៊ី វីស្លីដើរចេញមកយ៉ាងហំហាន ទឹកមុខដូចជាស្រស់បស់ជាងកាលពីជួបគ្នាលើកមុន។

- អូ! សួស្តី ហេរី- វាស្រដី។ - ពិតជាហោះបានល្អណាស់កាលពីម្សិលមិញ ពិតជាល្អមែន។ ឥឡូវហ្គ្រីហ្វីនដ័រនាំមុខគេក្នុងការដណ្តើមកយកពានប្រចាំសាលាហើយ...ឯងរកពិន្ទុបានដល់ហាសិបឯនោះណ៎ា!

- ឯងមានឃើញរ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីទេ?- ហេរីសួរ។

- ទេ អត់បានឃើញទេ- ពឿរស៊ីតប ស្នាមញញឹមរសាយបន្តិចម្តងៗ។ - ខ្ញុំសង្ឃឹមថារ៉ុននឹងមិនទៅ *បន្ទប់ទឹកស្រី* ទៀតទេ...

ហេរីសើចទាំងបង្ខំ ចាំដល់ពឿរស៊ីដើរទៅផុត រួចក៏តំរង់ទិសសំដៅបន្ទប់ទឹករបស់ ម៉ុននីង មីតថល ភ្លាម។ វាមើលមិនឃើញពីមូលហេតុដែល រ៉ុន និង ហឺម៉ាយអូនីត្រូវទៅទីនោះម្តងទៀតទេ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីពិនិត្យមើលឃើញថាហ្វីលច្ឆ និងប្រធានសិស្សឯទៀតមិននៅទេ វាក៏បើកទ្វារ ហើយឮសំឡេងរបស់ពួកគេចេញពីបន្ទប់ចាក់សោមួយ។

- គឺខ្ញុំទេ- វានិយាយ ព្រមទាំងបិទទ្វារ។ ឮសំឡេងក្តុកៗ សំឡេងទឹកខ្វាយ និងសំឡេងដង្ហក់ចេញពីក្នុងបន្ទប់នោះ ហើយវាឃើញភ្នែករបស់ហឺម៉ាយអូនីអើតមើលតាមប្រហោងសោ។

- ហេរី!- នាងឧទានឡើង។ - ឯងធ្វើឲ្យពួកយើងភ័យស្ទើរតែលោះព្រលឹងទៅហើយ។ ចូលមកក្នុងមក៍...ហើយចុះដៃឯងយ៉ាងម៉េចហើយ?

- មិនអីទេ- ហេរីឆ្លើយ រួចខំបញ្ច្រៀតខ្លួនឲ្យចូលទៅក្នុងបន្ទប់តូចនោះ។ មានថ្លាងកញ្ចាស់មួយនៅលើបង្គន់ ហើយសំឡេងប្រែសៗនៅគែមៗថ្លាងនោះ នាំឲ្យហេរីដឹងថាពួកគេកំពុងតែបង្កាត់ភ្លើង។ ការបង្កាត់ភ្លើងចល័ត និងមិនជ្រាបទឹកគឺជាជំនាញរបស់ហឺម៉ាយអូនីទៅហើយ។

- យើងនឹកថាចង់ទៅលេងឯងដែរ ប៉ុន្តែពួកយើងសម្រេចចិត្តថាគួរតែចាប់ផ្តើមលើការដាំទឹកថ្នាំបំលែងកាយវិញល្អជាង- រ៉ុនពន្យល់ ខណៈពេលដែលហេរីចាក់សោបន្ទប់តូចនោះ ទាំងទើសទាល់ម្តងទៀត។ - ពួកយើងគិតថានេះគឺជាកន្លែងមានសុវត្ថិភាពបំផុតដើម្បីលាក់ការណ៍។

ហេរីហៀបនឹងនិយាយប្រាប់ពួកគេអំពីខូលីនទៅហើយ ស្រាប់តែហឺម៉ាយអូនីមកកាត់សម្តី។ - ពួកយើងដឹងអស់ហើយ។ ពួកយើងឮសាស្ត្រាចារ្យ ម៉ាកហ្គូណាហ្គាល ប្រាប់សាស្ត្រាចារ្យ ហ្វ្លីតវីក កាលពីព្រឹកនេះ។ ដូច្នេះហើយបានជាយើងគួរតែចាប់ផ្តើម...

- យើងឲ្យមេលហ្វ៉យសារភាពបានកាន់តែឆាប់ កាន់តែល្អ- រ៉ុនគ្រហឹម។ - តើឯងដឹងថាខ្ញុំគិតយ៉ាងម៉េចទេ? ខ្ញុំគិតថាក្រោយពីចាញ់កីឡាឃ្វីដឌីចហើយ វាច្បាស់ជាម៉ួម៉ៅយ៉ាងខ្លាំង ដែលជាហេតុធ្វើឲ្យវាបញ្ចេញកំហឹងទៅលើ ខូលីន តែម្តងទៅ។

- មានរឿងមួយទៀត- ហេរីនិយាយបណ្តើរ មើលហឺម៉ាយអូនីហែកស្មៅពកជាកំណាត់ៗរួចបោះចូលទៅក្នុងទឹកថ្នាំបណ្តើរ។ - ដុបប៊ីបានមកជួបខ្ញុំកាលពីពាក់កណ្តាលអធ្រាត្រយប់មិញ។

រ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីងើយមើលទាំងភ្ញាក់ផ្អើល។ ហេរីបានប្រាប់ពួកគេពីអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលដុបប៊ីបានប្រាប់វា...រឺក៏មិនបានប្រាប់វា។ រ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីស្តាប់ឡើងច្រហមាត់។

- បន្ទប់សម្ងាត់ត្រូវបានបើកឡើងកាលពីលើកមុនរឺ?- ហឺម៉ាយអូនីសួរ។

- អញ្ចឹងត្រូវហើយ- រ៉ុននិយាយយ៉ាងក្លាហាន។ - លូស៊ីស មេលហ្វ៉យប្រាកដជាបានបើកបន្ទប់នោះ នៅពេលដែលគេរៀននៅទីនេះ ហើយឥឡូវគេបានប្រាប់ ដ្រាកូ សំណព្វចិត្តរបស់គេ ពីរបៀបបើកទៀត។ វាជាក់ស្តែងណាស់។ បើដុបប៊ីប្រាប់ថាមានបិសាចអ្វីនៅក្នុងបន្ទប់នោះគឺល្អហើយ។ ខ្ញុំចង់ដឹងណាស់ថា តើហេតុអ្វីបានជាគ្មាននរណាដឹងថាវាលួចចូលមកក្នុងសាលាសោះអញ្ចឹង។

- ប្រហែលជាវាអាចបំបាំងកាយបានហើយ- ហឺម៉ាយអូនីនិយាយបណ្តើរ ចាក់ឈ្លើងទៅក្នុងថ្លាងបណ្តើរ។ - រឺក៏ប្រហែលជាវាអាចក្លែងបន្លំខ្លួនបាន...អាចក្លែងធ្វើជារូបចម្លាក់ រឺក៏អ្វីម្យ៉ាង។ ខ្ញុំធ្លាប់បានអានប៉ះអំពីប្រែត ឆាមេលេអុង...

- ឯងអានសៀវភៅច្រើនពេកហើយ ហឺម៉ាយអូនី- រ៉ុនរអ៊ូ រួចចាក់ស្លាបជរងាប់ពីលើឈ្លើង។ វាខ្ចុកខ្ចីចង់ទទេសម្រាប់ដាក់ស្លាបជរ ហើយបែរមកមើលហេរី។

- អញ្ចឹង គឺដុបប៊ីជាអ្នកឃាត់ពួកយើងមិនឲ្យឡើងរថភ្លើង ហើយធ្វើឲ្យដៃឯងបាក់...- វាគ្រវីក្បាល។ - ឯងដឹងទេ ហេរី ប្រសិនបើវាមិនឈប់ចង់ជួយជីវិតរបស់ឯងនោះទេ វាច្បាស់ជានឹងធ្វើឲ្យឯងស្លាប់ជាមិនខានឡើយ។

*

ដំណឹងដែលថា ខូលីន គ្រីវីត្រូវគេវាយប្រហារ ហើយឥឡូវកំពុងដេកដូចស្លាប់នៅក្នុងគិលានដ្ឋាន ត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយទូទាំងសាលានៅព្រឹកថ្ងៃច័ន្ទ។ បរិយាកាសនាពេលនោះអាប់អួទៅដោយពាក្យចចាមអារ៉ាម និងការមន្ទិលសង្ស័យ។ ឥឡូវ សិស្សឆ្នាំទីមួយដើរទៅណាមកណាសុទ្ធតែមានគ្នាជាក្រុមៗ ហាក់ដូចជាពួកគេខ្លាចថា ប្រាកដជានឹងត្រូវរងការវាយប្រហារដែរ ប្រសិនបើដើរតែម្នាក់ឯង។

ជីននី វីស្លី ដែលអង្គុយជិតខូលីន គ្រីវីក្នុងម៉ោងរៀនវេទមន្ត កំពុងតែកើតទុក្ខបុកម្នេញ ប៉ុន្តែហេរីមានអារម្មណ៍ថា ហ្វ្រេដ និងចចប្រើមធ្យោបាយលួងចិត្តនាងមិនត្រឹមត្រូវសោះ។ ពួកគេកំពុងតែផ្លាស់វេនគ្នាធ្វើឲ្យដុះរោម រឺចេញពងបែកពេញខ្លួន រួចចាំលោត

ពញ្ញាក់នាងពីខាងក្រោយរូបចម្លាក់។ ដោយអត់ទ្រាំមិនបាន ពឿរស៊ីប្រាប់ពួកគេថា វានឹងសរសេរសំបុត្រទៅកាន់អ្នកស្រីវីស្លី ប្រាប់ថាជីននីយល់សប្ដិអាក្រក់ ទើបបានពួកគេឈប់ផ្ទើតទៅទៀត។

ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះដែរ នៅពីក្រោយខ្នងសាស្ត្រាចារ្យទាំងឡាយ មានចរាចរណ៍ទីផ្សារជួញដូរយ័ន្ត ខ្សែកថា និងគ្រឿងការពារខ្លួនដទៃទៀតជាច្រើន កើតឡើងពាសពេញសាលា។ នេវីល ឡុងបត់ថម បានទិញខ្ទឹមបារាំងដ៏ធំមួយពណ៌បៃតង មានក្លិនឡើងអសោច និងគ្រីស្ដាល់ស្រួចពណ៌ផ្កាឈូក ថែមទាំង កន្ទុយបង្គួយរលួយ រហូតដល់ពួកប្រុសៗខាងក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រដាច់ចិត្តប្រាប់វាថា វាគ្មានគ្រោះថ្នាក់ទេះ វាជាអ្នកមានឈាមជ័រសុទ្ធ ហើយដូច្នេះគួរតែមិនត្រូវរងការវាយប្រហារនោះឡើយ។

- ដំបូងពួកគេសំដៅទៅហ្វីលច្ឆ- នេវីលនិយាយ មុខមូលរបស់វាឡើងតក់ស្លុត - ហើយនរណាៗក៏ដឹងថាខ្ញុំស្ទើរតែជាជនអវេទទៅហើយ។

*

នៅសប្ដាហ៍ទីពីរក្នុងខែធ្នូ សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាល បានមកដើរប្រមូលឈ្មោះសិស្សដែលនឹងស្នាក់នៅសាលាក្នុងថ្ងៃបុណ្យណូអែល ដូចសព្វដង។ ហេរី រ៉ុន និង ហឺម៉ាយអូនី ក៏បានចុះឈ្មោះដែរ។ ពួកគេឮថាមេលហ្វ័យក៏នៅសាលាថ្ងៃបុណ្យណូអែលដែរ ដែលជាហេតុធ្វើឲ្យពួកគេសង្ស័យកាន់តែខ្លាំងឡើង។ ថ្ងៃឈប់សម្រាកគឺជាពេលវេលាដ៏ល្អបំផុតក្នុងការប្រើទឹកថ្នាំបំលែងកាយដើម្បីឲ្យវាសារភាព។

ជាអកុសល ទឹកថ្នាំធ្វើហើយបានតែពាក់កណ្ដាលប៉ុណ្ណោះ។ ពួកគេត្រូវការស្នែងសេះស្នែងពីរ និងស្បែកសត្វប៊ូមស្លេងទៀត ហើយបើចង់បាន លុះត្រាតែទៅលួចពីក្នុងបន្ទប់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ស្នេព។ បើតាមគំនិតហេរី វាយល់ថា សុខចិត្តប្រឈមមុខជាមួយនឹងបិសាចក្នុងរឿងព្រេងរបស់ក្រុមស្លីគីរីន ជាជាងឲ្យស្នេពចាប់វាបានពេលកំពុងលួចរបស់ក្នុងការិយាល័យគាត់។

- អ្វីដែលយើងធ្វើនោះ- ហឺម៉ាយអូនីនិយាយយ៉ាងរហ័សរហួន ដោយហេតុតែម៉ោងរៀនឱសថពីរម៉ោងពេលរសៀលថ្ងៃព្រហស្បតិ៍កាន់តែកៀកជិតទៅហើយ - គឺការបង្វែងដាន។ ទាល់តែធ្វើអញ្ចឹង ទើបម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកយើងអាចលបចូលទៅក្នុងការិយាល័យរបស់ស្នេព ហើយយកអ្វីដែលយើងត្រូវការបាន។

ហេរី និងរ៉ុនសម្លឹងមើលមកនាងទាំងរអា។

- ខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំគួរតែទៅលួច- ហឺម៉ាយអូនីនិយាយបន្ត ដោយធ្វើសំឡេងយ៉ាងជាក់លាក់។ - ឯងទាំងពីរនាក់នឹងត្រូវបណ្ដេញចេញជាមិនខាន ប្រសិនបើបង្ករឿងទៀត ចំនែកខ្ញុំវិញគ្មានបញ្ហាអ្វីទេ។ អញ្ចឹង ពួកឯងគ្រាន់តែបង្កចលាចលបន្តិចបន្តួចល្មមតែនឹងឲ្យស្នេពជាប់ដៃប្រហែលជាប្រាំនាទីទៅបានហើយ។

ហេរីញញឹមបែបមិនចង់។ ការបង្ករឿងរ៉ាវដោយចេតនានៅក្នុងថ្នាក់រៀនឱសថរបស់ស្នេព គឺដូចជាយកឈើទៅរុកភ្នែកនាគកំពុងតែដេកអញ្ចឹង។

មុខវិជ្ជាឱសថត្រូវរៀននៅក្នុងបន្ទប់ងងឹតដ៏ធំមួយ។ មេរៀននារសៀលថ្ងៃព្រហស្បតិ៍ដំណើរការទៅជាធម្មតា។ ថ្លាងម្ភៃហុយផ្សែងទ្រលោម ត្រូវដាក់បញ្ឈរនៅចន្លោះតុឈើ ប្រដាប់ដោយជញ្ជីងថ្លឹង និងក្រឡគ្រឿងផ្សំ។ ស្នេពដើរក្រវែលជុំវិញបន្ទប់នោះបណ្ដើរស្ដីជេរថាឲ្យក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័របណ្ដើរ រីឯក្រុមស្លីគីរីនឯនោះវិញ កំពុងតែសើចកក្អឹកលើគំនរទុក្ខអ្នកដទៃ។ ដ្រាកូ មេលហ្វ័យ ដែលជាសិស្សសំណព្វរបស់ស្នេព ចេះតែញាក់ភ្នែកឌីរ៉ុន និងហេរី តែឲ្យធ្វើយ៉ាងម៉េច ព្រោះថាតែល្ងីកណា ពួកគេហ៊ានតបតវិញ ច្បាស់ជាត្រូវទទួលពិន័យមុននឹងមានពេលនិយាយថា "អយុត្តិធម៌" ទៅទៀត។

សូលុយស្យុងបំប៉ោង របស់ហេរីហូរហៀរពេកហើយ ប៉ុន្តែចិត្តវាបែរជាផ្តោតទៅលើរឿងសំខាន់ៗឯទៀតទៅវិញ។ វាកំពុងតែរង់ចាំសញ្ញារបស់ហឺម៉ាយអូនី ហើយវាសឹងតែមិនស្តាប់ផង ពេលដែលស្នេពឈប់ ហើយនិយាយមើលងាយឱសថហៀរហូររបស់វា។ នៅពេលដែលស្នេពបែរ ហើយដើរទៅស្តីឲ្យនេវីលម្តង ហឺម៉ាយអូនីងាកទៅហេរី ហើយងក់ក្បាល។

ហេរីឱនយ៉ាងលឿនចុះទៅក្រោម ពីក្រោយថ្លរបស់វា រួចទាញកាំជ្រួច ហ្វីលីបាសទ័រ មួយរបស់ហ្វ្រេដចេញមក ហើយគោះកាំជ្រួចនោះយ៉ាងរហ័សនឹងចង្កឹះរបស់វា។ កាំជ្រួចនោះចាប់ផ្តើមបន្លឺសំឡេងស៊ីៗ ហើយក៏ខ្ទាតបែកផ្កាភ្លើង។ ដឹងថាវាមានពេលតែប៉ុន្មានវិនាទីប៉ុណ្ណោះ ហេរីក៏ក្រោកភ្លែត តម្រង់ឲ្យចំ ហើយគប់វាទៅក្នុងអាកាស។ កាំជ្រួចធ្លាក់ចំគោលដៅ គឺថ្លរបស់ហ្គូយល៍។

ទឹកថ្នាំរបស់ហ្គូយល៍ចាប់ផ្តើមផ្ទុះ ធ្វើឲ្យខ្ទាតពាសពេញថ្នាក់រៀន។ ពួកសិស្សនាំគ្នាស្រែក ពេលដែល សូលុយស្យុងបំប៉ោងប៉ះនឹងពួកគេ។ មេលហ្វ៊ូយប្រឡាក់ត្រូវពេញមុខតែម្តង ហើយច្រមុះរបស់វាឡើងប៉ោងដូចបាល់បាឡុងអញ្ចឹង។ រីឯហ្គូយល៍ដើរមិនដឹងទៅណាទៅណី ដៃគ្របភ្នែករបស់វាទាំងពីរ ដែលឡើងប៉ោងប៉ុនចានញ៉ាំបាយ ចំនែកស្នេពកំពុងតែរក្សារបៀបរៀបរយ និងរកដើមចមនៃរឿងនេះ។ នៅក្នុងពេលច្របូកច្របល់ទាំងនេះ ហេរីឃើញហឺម៉ាយអូនីលបចេញយ៉ាងស្ងាត់ៗតាមទ្វារទៅក្រៅ។

- ស្ងាត់! ស្ងាត់!- ស្នេពស្រែកអស់មួយទំហឹង។ - អ្នកដែលត្រូវទឹកថ្នាំខ្ទាតលើ មកយកឱសថពង្រាបនៅទីនេះ។ តែកាលណាខ្ញុំរកឃើញថា ជនដៃដល់ជានរណាគេនោះ...

ហេរីទប់ខ្លួនមិនអោយសើច ពេលដែលវាឃើញមេលហ្វ៊ូយប្រញាប់ដើរទៅខាងមុខ ក្បាលរបស់វាធ្លាក់ចុះដោយសារតែទំងន់ច្រមុះ ដែលមានរាងដូចក្រូចឆ្មារ។ សិស្សឡើងកន្លះថ្នាក់តម្រង់ជួរគ្នានៅតុរបស់ស្នេព អ្នកខ្លះដៃឡើងធំដូចដំបង ខ្លះទៀតនិយាយមិនរួចព្រោះតែបបូរមាត់រីកហើមស្បុល។ ហេរីឃើញហឺម៉ាយអូនីលបចូលមកក្នុងថ្នាក់វិញ ផ្នែកខាងមុខនៃរ៉ូបរបស់នាងឡើងប៉ោងទល់។

នៅពេលដែលអ្នករាល់គ្នាផឹកថ្នាំបន្សាបហើយ និងបានព្យាបាលការហើមប៉ោងផ្សេងៗរួចរាល់អស់ ស្នេពដើរយ៉ាងរហ័សរហួនសំដៅថ្លរបស់ហ្គូយល៍ ហើយទាញចេញមកនូវកំទេចកាំជ្រួច ពណ៌ឡើងខ្មៅ។ ស្រាប់តែមានភាពស្ងៀមស្ងាត់មួយរំពេច។

- ប្រសិនបើខ្ញុំដឹងថានរណាជាអ្នកធ្វើនោះ- ស្នេពខ្សឹប - ខ្ញុំនឹងឲ្យវាត្រូវបណ្តេញចេញពីសាលានេះជាមិនខាន។

ហេរីរៀបចំទឹកមុខធ្វើដូចជាមិនដឹងអី។ ស្នេពសំឡឹងមើលមកវាចំៗតែម្តង រហូតទាល់តែដល់ឮសូរកណ្តឹងដប់នាទីក្រោយមក ទើបបានធូរខ្យាកក្នុងទ្រូង។

- គាត់ដឹងថាជាខ្ញុំ- ហេរីប្រាប់រ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនី ខណៈពេលដែលពួកគេប្រញាប់ប្រញាល់ទៅកាន់បន្ទប់ទឹករបស់ម៉ុននីងមីតថល។ - ខ្ញុំអាចដឹងបាន។

ហឺម៉ាយអូនីបោះគ្រឿងផ្សំថ្មីចូលទៅក្នុងថ្លង ហើយចាប់ផ្តើមកូរយ៉ាងតក់ក្រហល់។

- ពីរសប្តាហ៍ទៀតរួចរាល់ហើយ- នាងបន្លឺឡើងយ៉ាងរីករាយ។

- ស្នេពគ្មានភស្តុតាងចាប់កំហុសឯងនោះទេ- រ៉ុននិយាយលួងចិត្តហេរី។ - តើគាត់ធ្វើអ្វីបានទៅ?

- ការស្គាល់ស្នេព គឺជាកំហុសដ៏ធំមួយ- ហេរីតប ខណៈពេលដែលទឹកថ្នាំបែកពពុះគ្រូកៗ។

*

មួយសប្តាហ៍ក្រោយមក ហេរី រ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនី កំពុងតែដើរឆ្លងកាត់តាមទ្វារចូលសាល ស្រាប់តែឃើញមនុស្សមួយក្រុមកំពុងតែប្រមូលផ្តុំគ្នាជុំវិញក្តារប្រកាសព័ត៌មាន។ ពួកគេកំពុងអានសេចក្តីប្រកាសមួយមួយដែលទើបនឹងបិតផ្សាយ។ ស៊ីម្មុស ហ្វីននីហ្គេន និង ឌីន ថូម៉ាស ជាអ្នកអាន មើលទៅដូចជារំភើបខ្លាំងណាស់។

ក្រុមប្រយុទ្ធតតាំង

- ពួកគេចាបផ្តើមបើក ក្រុមប្រយុទ្ធតតាំងហើយ!- ស៊ីម្យុសស្រែក។ - ការប្រជុំលើកទីមួយគឺយប់នេះ! ខ្ញុំមិនប្រកាន់នឹងមេរៀនប្រយុទ្ធនោះទេ ព្រោះថាអាចផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់ថ្ងៃក្រោយ...

- ថាម៉េច! ឯងគិតថាបិសាចក្រុមស្លីតឺរីនអាចប្រយុទ្ធបានដែរឺ?- រ៉ុនស្រដី ប៉ុន្តែវាក៏អានសេចក្តីប្រកាសនោះដោយចាប់អារម្មណ៍ណាស់ដែរ។

- អាចមានប្រយោជន៍- វានិយាយទៅកាន់ ហេរី និង ហឺម៉ាយអូនី ពេលដែលពួកគេទៅទទួលទានអាហារពេលល្ងាច។ - តើពួកយើងគួរទៅទេ?

ហេរី និងហឺម៉ាយអូនីយល់ស្របទាំងស្រុងចំពោះរឿងនេះ ដូច្នេះនៅម៉ោងប្រាំបីល្ងាចនោះ ពួកគេប្រញាប់ត្រលប់ទៅកាន់សាលធំវិញ។ តុទទួលទានអាហារត្រូវរលាយបាត់ ហើយឆាកពណ៌មាសមួយបានលេចឡើងនៅតាមជញ្ជាំង បំភ្លឺទៅដោយពន្លឺទៀនរាប់រយរាប់ពាន់នៅពីលើ។ ពិតានមានពណ៌ខ្មៅរលោងម្តងទៀត ហើយសាលាសឹងតែទាំងមូលសុទ្ធតែនៅក្រោមពិតាននេះម្នាក់ៗកាន់ចង្កឹះជាប់នឹងដៃ ទឹកមុខរំភើបរំជើបរំជួល។

- តើនរណាជាអ្នកបង្រៀនយើងទៅហ្ន៎?- ហឺម៉ាយអូនីបន្លឺឡើង ខណៈពេលដែលពួកគេប្រជ្រៀតចូលទៅក្នុងហ្វូងមនុស្សអ៊ូអរ។ - មានគេប្រាប់ខ្ញុំថាសាស្រ្តាចារ្យ ហ្វ្លីតវីក ធ្លាប់ជាជើងឯកខាងការប្រយុទ្ធ កាលពីគាត់នៅក្មេង។ ប្រហែលជាគាត់ហើយ។

- នរណាក៏បានដែរ កុំឲ្យតែ...- ហេរីហៀបនឹងនិយាយ ប៉ុន្តែក៏ឈប់ទៅវិញដោយបន្លឺសំឡេងគ្រហឹមបែបមិនពេញចិត្តះ ហ្គីលដឺរ៉យ ឡក់ហាត កំពុងតែដើរឡើងមកលើឆាក ខ្លួនលំអទៅដោយរ៉ូបពណ៌ផ្លែព្រូនចាស់ ហើយអ្នកហែហមគាត់នោះ គឺគ្មាននរណាក្រៅពីស្នេពឡើយ ដែលស្លៀកពាក់ឈុតខ្មៅ ដូចរាល់ដង។

ឡក់បក់ដៃឲ្យស្ងាត់ ហើយប្រកាសះ

- មកឲ្យជុំគ្នា មកឲ្យជុំគ្នាមក៍! តើអ្នកទាំងអស់គ្នាមើលខ្ញុំឃើញទេ? តើអ្នកទាំងអស់គ្នាស្តាប់ខ្ញុំឮទេ? ល្អណាស់!

- ឥឡូវ លោកសាស្រ្តាចារ្យដាំប័លដ័រ បានផ្តល់សិទ្ធិអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំចាប់ផ្តើមដំណើរការ ក្រុមប្រយុទ្ធតតាំង ដ៏តូចតាចមួយនេះ គឺក្នុងគោលបំណងហ្វឹកហ្វឺនអ្នកទាំងអស់គ្នា ត្រៀមប្រើក្នុងករណីដែលអ្នកទាំងអស់គ្នាចាំបាច់ការពារខ្លួនឯង ដូចដែលខ្ញុំធ្លាប់បានធ្វើជាច្រើនលើកច្រើនសារួចមកហើយ ... បើចង់ជ្រាបច្បាស់ សូមអានសៀវភៅដែលខ្ញុំបានចេញផ្សាយចុះ។

- អនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំណែនាំជំនួយការរបស់ខ្ញុំគឺ សាស្រ្តាចារ្យស្នេព- ឡក់ហាតបន្លឺឡើង ជាមួយនឹងស្នាមញញឹមដ៏ធំមួយ។ - គាត់ប្រាប់ខ្ញុំថា គាត់ចេះដឹងបន្តិចបន្តួចដែរអំពីការប្រយុទ្ធ ហើយក៏ស្ម័គ្រចិត្តជួយខ្ញុំក្នុងការសម្តែងខ្លីមួយមុននឹងពួកយើងចាប់ផ្តើម។ ឥឡូវ ខ្ញុំមិនចង់ឲ្យពួកក្មេងៗទាំងអស់គ្នាព្រួយបារម្ភនោះទេ ... ខ្ញុំគ្រាន់តែឲ្យគាត់ជួយប៉ុណ្ណោះ មិនមែនថាសម្លាប់គាត់ឯណា...ដូច្នេះកុំព្រួយបារម្ភថ្វី!

- តើមិនល្អជាងទេរឺ ប្រសិនបើពួកគេប្រយុទ្ធគ្នាឲ្យណាណីតែម្តងនោះ?- រ៉ុនត្អូញត្អែរដាក់ត្រចៀកហេរី។

បបូរមាត់ខាងលើរបស់ស្នេពចាប់ផ្តើមរួញ។ ហេរីឆ្ងល់ថាហេតុអ្វីក៏ឡក់ហាតនៅតែញញឹមទៅរួចទៀត...ប្រសិនបើស្នេពសម្លឹងមើលវាតែរបៀបហ្នឹង វាច្បាស់ជាដាក់មេប្រូចរត់គេចចេញឆ្ងាយពីគាត់ហើយ មិននៅយូរទេ។

ឡក់ហាត និងស្នេពបែរមកទល់មុខគ្នា ហើយអោនគោរពគ្នាជាគំនាប់។ យ៉ាងហោចណាស់ក៏ ឡក់ហាតធ្វើគួរសមដែរ ដោយគ្រវាសគ្រវាត់ដៃសមរម្យ ឯស្នេពវិញគ្រាន់តែអោនក្បាលបន្តិច សឹងតែនឹងអត់។ បន្ទាប់មក ពួកគេលើកចង្កឹះវេទមន្តរបស់ពួកគេដាក់ពីមុខ ប្រៀបបានដូចជាដាវ។

- ដូចដែលពួកឯងឃើញស្រាប់ហើយ ពួកយើងកំពុងតែកាន់ចង្កឹះវេទមន្តដោយឈរក្នុងលក្ខណៈត្រៀមប្រយុទ្ធ- ឡក់ហាត ពោលទៅកាន់ហ្វូងមនុស្សដែលស្ងាត់ឈឹង។ - ពេលរាប់ដល់បី ពួកយើងនឹងសូត្របញ្ចេញសិល្ប៍ទីមួយរបស់ពួកយើង។ ជាការពិតណាស់ យើងគ្មានគោលបំណងសម្លាប់គ្នានោះទេ។

- ខ្ញុំដូចជាមិនសូវជឿទេ- ហេរីនិយាយតិចៗ ដោយសម្លឹងមើលស្នេពកំពុងតែបញ្ចេញចង្កូម។

- មួយ...ពីរ...បី!

ពួកគេទាំងពីរនាក់លោស់ចង្កឹះរបស់ពួកគេឡើង ដាក់ត្រឹមស្មា។ ស្នេពស្រែកថា៖ *"អុិចស្ពេលីអាមុស!"* មានពន្លឺភ្លើងពណ៌ក្រហមភ្លឺបភ្លែតដ៏អស្ចារ្យមួយបាញ់ចេញមក ហើយ ឡក់ហាត ស្រាប់តែប៉ើងខ្ទាតផុតពីដី៖ គាត់ប៉ើងទៅក្រោយហួសឆាក រួចបុកទៅនឹងជញ្ជាំង ហើយរអិលចុះក្រោម មកពោបនឹងកម្រាលឥដ្ឋ។

មេលហ្វ័យ និងសិស្សក្រុមស្លីធីរីនមួយចំនួនទៀតហ៊ោអបអរ។ ហឺម៉ាយអូនីខំប្រឹងជំទើតម្រាមជើងអើតមើល។

- តើឯងគិតថាគាត់មិនអីទេវី?- នាងស្រែកសួរ។

- នរណាទៅខ្វល់ទៅ?- រ៉ុន និងហេរីនិយាយព្រមៗគ្នា។

ឡក់ហាតកំពុងតែក្រោកឈរឡើងទាំងមមីងមមាំង។ មួករបស់គាត់ជ្រុះមកដី ហើយសក់រាងទឹករលករបស់គាត់ឡើងបះច្រូង។

- ល្អ...គឺវាអញ្ចឹងឯង!- គាត់ឧទានឡើង ពេលកំពុងដើរទ្រេតទ្រោតឡើងលើឆាកវិញ។ - នោះហើយគឺជា សិល្ប៍បណ្ដោះ ... ដូចដែលពួកឯងឃើញស្រាប់ ខ្ញុំបានជ្រុះបាត់ចង្កឹះវេទមន្តខ្ញុំហើយ...អូ្ហ! អរគុណ កញ្ញាប្រោន។ មែន! ពិតជាគំនិតល្អមែនក្នុងការបង្ហាញពួកគេឲ្យដឹងពីយុទ្ធសិល្ប៍នេះ លោកសាស្ត្រាចារ្យស្នេព ប៉ុន្តែប្រសិនបើលោកមិនប្រកាន់នឹងសម្ដីខ្ញុំទេ ខ្ញុំគិតថាវាដូចជាជាក់ស្ដែងពេកហើយចំពោះអ្វីដែលលោករៀបនឹងធ្វើអំបាញ់មិញនេះ។ ប្រសិនបើខ្ញុំចង់បញ្ឈប់លោកនោះ គឺងាយស្រួលដូចបកចេញអញ្ចឹង។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំយល់ថាវាក៏មានផលល្អដែរ ព្រោះអាចបង្ហាត់ឲ្យពួកគេចេះបាន...

ស្នេពមើលទៅដូចជាចង់សម្លាប់នរណាម្នាក់អញ្ចឹង។ ប្រហែលជា ឡក់ហាត ក៏បានចាប់អារម្មណ៍ពីរឿងនេះដែរ បានជាគាត់ប្រកាសថា៖

- សម្ដែងប៉ុណ្ណឹងគ្រប់គ្រាន់ហើយ! ខ្ញុំនឹងដើរទៅចែកពួកឯងទាំងអស់គ្នាជាគូៗ។ លោកសាស្ត្រាចារ្យស្នេព ប្រសិនបើលោកមិនយល់ទាស់ទេ...

ពួកគេទាំងពីរដើរចូលទៅក្នុងហ្វូងសិស្ស រួចចាប់ផ្ដើមរកដៃគូឲ្យសិស្សម្នាក់ៗ។ ឡក់ហាតចាប់គូ នេវីលជាមួយ ហ្វីន-ហ្វ្លិតឈ្លី ប៉ុន្តែស្នេពដើរសំដៅមករក ហេរី និងរ៉ុន ដំបូងគេតែម្ដង។

- ខ្ញុំគិតថាដល់ពេលបំបែកក្រុមសុបិនរបស់ពួកឯងហើយ- គាត់ញញឹមបែបចំអក។ - វីស្លី ឯងចាប់គូជាមួយនឹងហ្វីននីហ្គេន។ ឯផោតធ័រវិញ...

ហេរីរំកិលខ្លួនសំដៅទៅហឺម៉ាយអូនីដោយស្វ័យប្រវត្តិ។

- ខ្ញុំមិនគិតដូច្នោះទេ- ស្នេពស្រដី ដោយញញឹមយ៉ាងសោះកក្រោះ។ - លោកមេលហ្វ័យ មកទីនេះ។ ចាំមើល តើឯងនឹងធ្វើឲ្យ ផោតធ័រ ដ៏ល្បីល្បាញម្នាក់នេះទៅជាយ៉ាងណា។ ហើយឯងវិញ កញ្ញាហ្គ្រេនជឺរ...ឯងអាចចាប់គូជាមួយកញ្ញា បាល់ស្ត្រូដ ចុះ។

មេលហ្វ័យដើរពើងទ្រូងមក មុខញញឹមជាប់។ មានក្មេងស្រីស្លីធីរីនម្នាក់ដើរត្រុកៗតាមក្រោយវា ធ្វើឲ្យហេរីនឹកឃើញដល់រូបភាពមួយ ដែលវាឃើញនៅក្នុងសៀវភៅ *វិស្សមកាលជាមួយស្ត្រីមេធ្មប់*។ នាងមានមាឌធំ ដូចធុងសាំង ហើយថ្គាមដ៏ធ្ងន់របស់នាងទង្គិចនឹងគ្នាយ៉ាងសាហាវ។ ហឺម៉ាយអូនីញញឹមបន្តិចដាក់នាង តែនាងមិនស្វាគមន៍តបមកវិញសោះឡើយ។

- បែរមុខមករកដៃគូ!- ឡក់ហាតប្រកាសនៅលើឆាក - ហើយឱនគោរពគ្នា!

ហេរី និងមេលហ្វ័យបន្ទាបក្បាលរបស់ពួកគេសឹងតែនឹងអត់ ឯភ្នែកសម្លឹងមើលគ្នាមិនដាក់ឡើយ។

- ត្រៀមចង្កឹះ!- ឡក់ហាតស្រែក។ - ពេលខ្ញុំរាប់ដល់បី ត្រូវបាញ់សិល្ប៍របស់ពួកឯងដើម្បីបណ្តេញអាវុធចេញពីគូប្រកួត...បានត្រឹមតែបណ្តេញអាវុធប៉ុណ្ណោះ...ពួកយើងមិនចង់ឲ្យមានគ្រោះថ្នាក់អ្វីនោះទេ។ មួយ...ពីរ...បី...

ហេរីគ្រវីចង្កឹះរបស់វាដាក់ត្រឹមស្មា ប៉ុន្តែមេលហ្វ័យចាប់ផ្តើមតាំងពីរាប់បានត្រឹម "ពីរ" ម្ល៉េះ៖ សិល្ប៍របស់វាបានបុកហេរីយ៉ាងខ្លាំង ធ្វើឲ្យវាមានអារម្មណ៍ដូចជាមានគេយកខ្ទះមកសំពោងក្បាលវាអញ្ចឹង។ វាជំពប់ជើងដួល ប៉ុន្តែអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដូចជាធម្មតាទេ ហើយដើម្បីកុំឲ្យខ្ជះខ្ជាយពេលវេលា ហេរីក៏ចង្អុលចង្កឹះរបស់វាចំមេលហ្វ័យ ហើយស្រែក៖ "*រីកធូសេមប្រា!*"

ពន្លឺភ្លើងពណ៌ប្រាក់មួយបុកមេលហ្វ័យចំពោះ ហើយវាក៏ដួលទៅមុខ ខ្លួនពិបាកដកដង្ហើម។

- ខ្ញុំប្រាប់ហើយថាគ្រាន់តែបណ្តេញអាវុធប៉ុណ្ណោះ!- ឡក់ហាតស្រែកខ្លាំងៗពីលើសំឡេងហ្វូងសិស្សកំពុងតែប្រយុទ្ធគ្នា ខណៈពេលដែលមេលហ្វ័យកំពុងលុតជង្គង់ចុះ។ ហេរីបានវាយប្រហារវានឹង សិល្ប៍សើប ដូច្នេះវាសើចឡើងកម្រើកខ្លួនលែងចង់បានទៅហើយ។ ហេរីថយក្រោយវិញ ដោយគិតថាមិនគួរដាក់អាគមលើវាទៀតទេ ពេលដែលវាដួលទៅហើយ ប៉ុន្តែវាគិតខុសហើយ។ ទាំងដង្ហក់រកដង្ហើមដកមិនចង់បានផង មេលហ្វ័យនៅតែលើកចង្កឹះវេទមន្តរបស់វាដាក់ចំជង្គង់របស់ហេរី ហើយស្រែក "*ថាវ៉េនថាឡាហ្គ្រា!*" ហើយមួយវិនាទីក្រោយមក ជើងរបស់ហេរីក៏ស្រាប់តែកន្ត្រាក់រាំ មិនអាចគ្រប់គ្រងបានឡើយ។

- ឈប់! ឈប់!- ឡក់ហាតស្រែក ប៉ុន្តែស្នេពចាត់ការមុនបាត់ទៅហើយ។

- *ហ្វិនីត អ៊ីនខានថាថេម!*- គាត់ស្រែក។ ជើងរបស់ហេរីឈប់រាំ ឯមេលហ្វ័យក៏ឈប់សើច ហើយពួកគេក៏អាចងើយមើលទៅលើបានវិញ។

ផ្សែងពណ៌បៃតងរសាត់ជុំវិញទស្សនីយភាពនោះ។ នេវីល និងចាស់ស្វីន ទាំងពីរនាក់កំពុងតែដេកលើកំរាលឥដ្ឋទាំងហត់គយូស។ រ៉ុនកំពុងតែជួយគ្រាហ៍ស៊ីម្យុសដែលមុខឡើងខ្មៅដូចផេះបណ្តើរ សុំទោសចំពោះចង្កឹះបាក់របស់វាបណ្តើរ។ ហឺម៉ាយអូនី និង មីលីសិន បាល់ស្ត្រូដនៅប្រយុទ្ធនៅឡើយ។ មីលីសិនចាប់ឃ្លេក្បាលរបស់ហឺម៉ាយអូនីជាប់ ហើយហឺម៉ាយអូនីកំពុងតែថ្ងូរដោយឈឺ។ ដោយទុកចង្កឹះចោលនៅលើកំរាលឥដ្ឋ ហេរីហក់ភ្លែតទៅទាញ មីលីសិន ចេញ។ មិនងាយស្រួលប៉ុន្មានទេ ព្រោះថានាងធំជាងវាឆ្ងាយណាស់។

- ពុទ្ធោៗ!- ឡក់ហាតនិយាយ ព្រមទាំងដើរកាត់តាមហ្វូងមនុស្ស ពិនិត្យមើលលទ្ធផលនៃការប្រកួតទាំងនោះ។ - ក្រោកឡើង មេកស៍មីលេន...ប្រយ័ត្នបន្តិច កញ្ញា ហ្វ័រសិត...សង្កត់ឲ្យខ្លាំង តែបន្តិចទៀតឈប់ហូរឈាមហើយ ប៊ូត...

- ខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំគួរតែបង្រៀនពួកឯងពីវិធីទប់ទល់នឹងយុទ្ធសិល្ប៍អាក្រក់ៗហើយ- ឡក់ហាតស្រដី ដោយឈរទាំងច្របូកច្របល់នៅកណ្តាលសាលនោះ។ គាត់ក្រឡេកមើលទៅស្នេព ឃើញភ្នែកពណ៌ខ្មៅរបស់គាត់បញ្ចេញពន្លឺឆ្វាច ហើយក៏ងាកភ្នែកចេញយ៉ាងរហ័ស។ - សូមឲ្យគូស្ម័គ្រចិត្តម្នាក់ឡើងមក ... ឡុងបត់ថម និង ហ្វិន-ហ្វ្លិតឈ្លី ពីរនាក់ឯងគិតយ៉ាងម៉េចដែរ?

- មិនសូវល្អទេ លោកសាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាត- ស្នេពនិយាយ ព្រមទាំងដើរសសៀរមកដូចជាបិសាចប្រជៀវដ៏ធំមួយក្បាល។ - គ្រាន់តែសិល្ប៍ធម្មតាៗបំផុត ក៏ឡុងបត់ថមធ្វើឲ្យកើតជាមហន្តរាយដែរ។ ប្រសិនជាឲ្យពួកគេប្រយុទ្ធគ្នា ច្បាស់ជានឹងត្រូវដាក់

បំណែករាងកាយរបស់ហ្វីន-ហ្វ្លិតឈ្លីដែលនៅសល់ក្នុងប្រអប់ឈើគូស រួចបញ្ជូន ទៅកាន់គិលានដ្ឋានហើយ។- មុខមូលពណ៌ផ្កាឈូករបស់នេវីលកាន់តែឡើងពណ៌ផ្កាឈូក។ - យ៉ាងម៉េចដែរ ចំពោះគូ មេលហ្វ័យ និងដោតផ័រ វិញ?- ស្នេពស្រដីជាមួយនឹងស្នាមញញឹមបែបពុតត្បុត។

- គំនិតប្រសើរណាស់!- ឡក់ហាតតប ព្រមទាំងធ្វើសញ្ញាឲ្យ ហេរី និងមេលហ្វ័យចូលមកកណ្តាលសាល ខណៈពេលដែលហ្វូងសិស្សទាំងឡាយនាំគ្នាថយក្រោយ ដើម្បីទុកចន្លោះឲ្យពួកគេទាំងពីរនាក់។

- ឥឡូវ ហេរី- ឡក់ហាតពោល - នៅពេលដែលដ្រាកូចង្អុលចង្កឹះចំឯង ឯងត្រូវធ្វើយ៉ាងនេះ។

គាត់លើកចង្កឹះរបស់គាត់ រួចធ្វើកាយវិការគ្រវីគ្រវាត់មិនដឹងក្បាលកន្ទុយ ហើយស្រាប់តែជ្រុះចង្កឹះចេញពីដៃ។ ស្នេពញញឹមឡកឡឺយដាក់ឡក់ហាត ពេលដែលគាត់លើកចង្កឹះឡើងវិញយ៉ាងហ័សរហួន ថែមទាំងនិយាយថា៖

- អ្ហូ...ចង្កឹះរបស់ខ្ញុំប្រហែលជារំជើបរំជួលពេកហើយ។

ស្នេពដើរទៅជិតមេលហ្វ័យ អោនចុះហើយខ្សឹបរឿងអ្វីម្យ៉ាងដាក់ត្រចៀកវា។ មេលហ្វ័យក៏ញញឹមដែរ។ ហេរីងើយមើលយ៉ាងអន្ទះសាទៅឡក់ហាត ហើយនិយាយ៖

- លោកសាស្ត្រាចារ្យ តើលោកអាចបង្ហាញខ្ញុំពីរបៀបទប់ទល់ស្ពឹគេនោះម្តងទៀតបានទេ?

- ខ្លាចហើយ?- មេលហ្វ័យសួរតិចៗ ដើម្បីកុំឲ្យឡក់ហាតស្តាប់ឮ។

- ដេកយល់សប្តិទៅ- ហេរីបង្ហើបមាត់និយាយតិចៗ។

ឡក់ហាតកៀកស្មាហេរីយ៉ាងរីករាយ។ - ធ្វើតាមតែខ្ញុំធ្វើអំបាញ់មិញទៅបានហើយ ហេរី!

- ធ្វើអីគេ ធ្វើជ្រុះចង្កឹះហ្នឹងអ្ហី?

ប៉ុន្តែឡក់ហាតមិនស្តាប់ឡើយ។

- បី...ពីរ...មួយ...ចាប់ផ្តើម!- គាត់ស្រែក។

មេលហ្វ័យលើកចង្កឹះរបស់វាយ៉ាងរហ័ស ហើយស្រែក៖ *"សើផិនស៊ិតផីយ៉ា!"*

ចុងចង្កឹះរបស់វាផ្ទុះឡើង។ ហេរីសម្លឹងមើលទាំងស្រឡាំងកាំង ខណៈដែលពស់ពណ៌ខ្មៅដ៏វែងមួយក្បាលបាញ់ចេញពីចង្កឹះនោះ រួចធ្លាក់លើសួរក្នុកទៅលើកំរាលឥដ្ឋ នៅចន្លោះពួកគេទាំងពីរនាក់ ហើយក៏ងើបក្បាលរបស់វាឡើង ត្រៀមខ្លួនដើម្បីចឹកវាយប្រហារ។ ឮសូរសម្រែកពេលដែលហ្វូងសិស្សមីម្នាថយក្រោយយ៉ាងលឿន ធ្វើឲ្យមានចន្លោះកាន់តែធំឡើង។

- កុំកម្រើកអី ដោតផ័រ- ស្នេពស្រដីហាក់ដូចជាមិនចង់ ក្នុងចិត្តកំពុងតែសប្បាយនឹងមើលហេរីឈរដោយគ្មានវិញ្ញាណ ពេលប្រឈមមុខគ្នាជាមួយនឹងពស់កំណាចនោះ។ - ចាំខ្ញុំចាត់ការវាអោយ...

- ទុកឲ្យខ្ញុំវិញ!- ឡក់ហាតលូកមាត់។ គាត់គ្រវីចង្កឹះវេទមន្តរបស់គាត់ដាក់ពស់នោះ ក៏ស្រាប់តែឮសូរផ្ទុះផ្ទូង! ពស់នោះ មិនត្រឹមតែមិនរលាយបាត់ទៅវិញទេ បែរជាប៉ើងចម្ងាយប្រមាណបីម៉ែតទៅក្នុងលំហ ហើយធ្លាក់ចុះមកលើកម្រាលឥដ្ឋវិញឮសូរក្នុក។ លើកនេះ វាកាន់តែខឹងខ្លាំងឡើង ហើយក៏វារសំដៅទៅរក ចាស់ស្ទីន ហ្វីន-ហ្វ្លិតឈ្លី រួចដកកឲ្យខ្ពស់ ដកពពារ ក្នុងកាយវិការត្រៀមនឹងចឹក។

ហេរីមិនប្រាកដថាហេតុអ្វីបានជានាំឲ្យវាធ្វើអញ្ចឹងនោះទេ ហើយវាក៏មិនដឹងថាវាសម្រេចចិត្តធ្វើតាំងពីពេលណាដែរ។ វាគ្រាន់តែដឹងថា ពេលនោះជើងទាំងទ្វេរបស់វាដើរសំដៅទៅមុខ ហាក់ដូចជាវាកំពុងជិះរទេះរុញ ហើយវាស្រាប់តែស្រែកដាក់ពស់នោះយ៉ាងល្ងីល្ងើថា៖ "ចេញពីគេភ្លាម!" ក្រោយមក ហាក់ដូចជាមានអព្ភូតហេតុកើតឡើង ដោយជៀសមិនផុត ពស់នោះក៏ទម្លាក់ខ្លួនទៅ

លើកម្រាលឥដ្ឋវិញ យ៉ាងស្លូតបូតដូចជាបំពង់ទុយោទឹកពណ៌ខ្មៅដ៏ក្រាស់នៅក្នុងសួនច្បារដូច្នោះដែរ រីឯភ្នែកវាសម្លឹងមើលមកហេរី។ ហេរីមានអារម្មណ៍ថាសេចក្តីភ័យខ្លាចឥឡូវបាត់បង់ពីខ្លួនវាអស់ហើយ។ វាដូចជាដឹងថាពស់នោះនឹងលែងវាយប្រហារនរណាម្នាក់ទៀតហើយ តែវាក៏មិនអាចពន្យល់បានថាហេតុអ្វីបានជាដូច្នោះឡើយ។

វាងើយមើលទៅចាស់ស្នីន ដោយញញឹមស្ងេញ ស្មានតែឃើញចាស់ស្នីនធូរទ្រូង រឺភ័ន្តភាំង រឺក៏ដឹងគុណចំពោះវា ស្រាប់តែឃើញវាប្រែរជាខឹង និងតក់ស្លុតទៅវិញ។

- ឯងគិតថាឯងកំពុងតែលេងល្បែងអ្វីហ្នឹង?- វាស្រែក ឯហេរីមិនទាន់ទាំងបាននិយាយអ្វីផង ចាស់ស្នីនបង្វែរខ្លួនដើរចេញពីសាលនោះបាត់ទៅហើយ។

ស្នេពឈានចេញមកមុខ រួចរលាស់ចង្កឹះរបស់គាត់ ហើយពស់នោះក៏រលាយបាត់ទៅបន្សល់នូវផ្សែងពណ៌ខ្មៅមួយដុំ។ ស្នេពក៏សម្លឹងមើលមកហេរីយ៉ាងចម្លែកដែរ៖ ទឹកមុខគាត់ហាក់ដូចជាសញ្ជឹងគិតពីរឿងអ្វីមួយ ហើយហេរីមិនចូលចិត្តទឹកមុខនោះឡើយ។ វាក៏ចាប់អារម្មណ៍ពីការនិយាយខ្សឹបខ្សៀវគ្នា ដ៏ទ្រហឹងអឺងកងគួរឲ្យខ្លាចនៅក្នុងសាលនោះដែរ។ បន្ទាប់មក វាក៏មានអារម្មណ៍ថាមាននរណាម្នាក់កំពុងរុញពីក្រោយរ៉ូបរបស់វា។

- ឆាប់ឡើង- សំឡេងរ៉ុនបន្លឺឡើងក្នុងត្រចៀករបស់វា។ - ឆាប់មកឲ្យលឿនឡើង...

រ៉ុនរុញវាចេញពីសាលនោះ ឯហឺម៉ាយអូនីដើរតាមពួកគេទាំងពីរ។ ពេលដែលពួកគេដើរឆ្លងកាត់ទ្វារមួយៗ មនុស្សម្នានាំគ្នាជៀសចេញហាក់ដូចជាខ្លាចចាប់បានអ្វីមួយអញ្ចឹង។ ហេរីគ្មានដឹងខ្យល់ថាមានរឿងអ្វីកំពុងតែកើតឡើងនោះទេ ចំណែកឯរ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីក៏មិននិយាយអ្វីទាំងអស់រហូតទាល់តែពួកគេអូសវាឡើងទៅដល់សាលរួមនៃអគារក្រុមហ្គ្រីហ្វិនដ័រ។ បន្ទាប់មក រ៉ុនរុញហេរីឲ្យអង្គុយលើកៅអីក្នាក់ដៃមួយ ហើយនិយាយថា៖

- ឯងចេះនិយាយភាសាពស់។ ហេតុអ្វីបានជាឯងមិនប្រាប់ពួកយើង?

- ខ្ញុំចេះស្អី?- ហេរីស្តី។

- គឺចេះនិយាយភាសាពស់ហ្នឹងណ៎ា!- រ៉ុនឆ្លើយ។ - ឯងអាចនិយាយជាមួយពស់បាន!

- ខ្ញុំដឹងហើយ- ហេរីពោល។ - ខ្ញុំចង់និយាយថា នេះគឺជាលើកទីពីរហើយដែលខ្ញុំបានធ្វើរឿងដូច្នេះ។ មានម្តងនោះខ្ញុំបានធ្វើឲ្យ បងជីដូនមួយរបស់ខ្ញុំ ដាត់លី ជាប់ក្នុងទ្រុងពស់នៅសួនសត្វដោយអចេតនា ... បើនិយាយទៅវែងឆ្ងាយណាស់...ប៉ុន្តែពស់នោះប្រាប់ខ្ញុំថា វាមិនដែលទៅលេងប្រេស៊ីលឡើយ ហើយខ្ញុំក៏លែងវាឲ្យចេញតែម្តងទៅដោយគ្មាននឹកគិតអ្វីទេ។ នោះគឺមុនពេលដែលខ្ញុំដឹងថាខ្លួនជាវេទគូ...

- ពស់មួយក្បាលប្រាប់ឯងថាវាមិនដែលទៅលេងប្រេស៊ីលរឺ?- រ៉ុនថាតាមខ្សោយៗ។

- ហើយចុះយ៉ាងម៉េច?- ហេរីស្រដី។ - ខ្ញុំជឿថាមានមនុស្សជាច្រើនដែលអាចធ្វើបាន។

- អូ! ទេ ពួកគេធ្វើមិនកើតទេ- រ៉ុននិយាយ។ - វាមិនមែនជានិស្ស័យដែលមនុស្សគ្រប់គ្នាចេះតែមាននោះទេ។ ហេរី រឿងនេះមិនល្អឡើយ។

- រឿងអីមិនល្អ?- ហេរីសួរ ហាក់ដូចជារាងក្តៅក្រហាយ។ - តើអ្នកទាំងអស់គ្នាកើតអី? ស្តាំណ៎ា! ប្រសិនបើខ្ញុំមិនប្រាប់ពស់នោះកុំឲ្យចឹកចាស់ស្នីន...

- អូ! ឯងនិយាយប្រាប់វាអញ្ចឹងរឺ?

- តើឯងនិយាយពីអ្វីហ្នឹង? ក្រែងឯងក៏នៅទីនោះដែរ...ច្បាស់ជាបានស្តាប់ឮខ្ញុំនិយាយហើយ។

- ខ្ញុំឮតែឯងនិយាយភាសាពស់ប៉ុណ្ណោះ- រ៉ុនប្រាប់ - គឺភាសាពស់តែប៉ុណ្ណឹងឯង។ នរណាទៅដឹងថាឯងនិយាយអ្វីខ្លះនោះ។ មិនចម្លែកទេដែលចាស់ស្ទីនស្លន់ស្លោរដល់ថ្នាក់ហ្នឹងនោះ។ សំឡេងឯងនិយាយស្តាប់ទៅដូចជាកំពុងជំរុញឲ្យពស់នោះចឹកវាអញ្ចឹង។ ឯងដឹងទេ វាពិតជាគួរឲ្យខ្លាចណាស់។

ហេរីសម្លឹងមើលរ៉ុនទាំងប្រហមាត់ឆ្លុង។

- ខ្ញុំនិយាយភាសាផ្សេងរឺ? ប៉ុន្តែ...ខ្ញុំមិនបានដឹងថា...ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំចេះនិយាយភាសាផ្សេងទាំងមិនដឹងខ្លួនសោះអញ្ចឹង?

រ៉ុនគ្រវីក្បាល។ វា និងហឺម៉ាយអូនីកំពុងតែសម្លឹងហាក់ដូចជាមាននរណាម្នាក់ស្លាប់អញ្ចឹង។ ហេរីគិតមិនយល់ថាមានអ្វីគួរឲ្យខ្លាចយ៉ាងនេះនោះទេ។

- តើពួកឯងអាចប្រាប់ខ្ញុំបានទេថា តើវាមានអ្វីខុសឆ្គងទៅ ក្នុងការជួយកុំឲ្យពស់កំណាចមួយក្បាលខាំដាច់ក្បាលរបស់ចាស់ស្ទីននោះ?- វានិយាយ។ - តើវាមានបញ្ហាអ្វីទេ ដែលថាចាស់ស្ទីនមិនត្រូវបង្ខំចិត្តចូលរួមក្រុមអ្នកប្រមាញ់ឥតក្បាលនោះ?

- វាមានបញ្ហា- ហឺម៉ាយអូនីតបដោយសម្លេងស្ងាត់ៗ - ពីព្រោះថាការចេះនិយាយជាមួយពស់គឺជាសមត្ថភាពដ៏មហស្ចារ្យមួយដែលធ្វើឲ្យ សាឡាហ្សា ស្លីតឺរីន ល្បីឈ្មោះ។ ហេតុនេះហើយបានជាមានរូបសត្វពស់នៅលើផ្លាកនិមិត្តសញ្ញារបស់ក្រុមស្លីតឺរីន។

មាត់ហេរីប្រហឆ្លុង។

- ពិតប្រាកដហើយ- រ៉ុនឯកភាព។ - ហើយឥឡូវសាលាទាំងមូលច្បាស់ជាគិតថា ឯងគឺជាចៅទួតជាលួតជាលា រឺក៏ជាប់សាច់ជាប់ឈាមអ្វីម្យ៉ាងជាមួយគាត់ជាមិនខាន...

- ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនមែនទេ- ហេរីស្រដី ទាំងក្នុងសភាពស្លន់ស្លោរ ដែលសូម្បីតែវាក៏រកពាក្យនិយាយមិនត្រូវដែរ។

- ឯងពិបាកនឹងបញ្ជាក់រឿងនេះណាស់- ហឺម៉ាយអូនីពោល។ - គាត់រស់តាំងពីមួយពាន់ឆ្នាំមុនម្ល៉េះ។ បើតាមភស្តុតាងដែលយើងមាននៅពេលនេះ ឯងអាចជាប់សាច់ឈាមជាមួយគាត់មែន។

*

ហេរីដេកមិនលក់ជាច្រើនម៉ោងនៅយប់នោះ។ វាសម្លឹងមើលព្រឹល តាមចន្លោះខ្សែព្យួរជុំវិញបង្គោលគ្រែទាំងបួនរបស់វា ដែលចាប់ផ្តើមរសាត់តាមបង្អួចអគារ...ហើយសញ្ជឹងគិត។

តើវាអាចជាកូនចៅរបស់ សាឡាហ្សា ស្លីតឺរីន ទេ? បើនិយាយឲ្យអស់ទៅ វាក៏មិនដឹងរឿងអ្វីអំពីគ្រួសាររបស់ប៉ាវាដែរ។ គ្រួសារឌើស្លីតែងតែហាមឃាត់សំនួរទាក់ទងនឹងសាច់ញាតិវេទគួររបស់វាជានិច្ច។

ហេរីលួចសាកនិយាយភាសាពស់ម្តងទៀត។ គ្មានពាក្យចេញពីមាត់របស់វាទេ។ មើលទៅប្រហែលជាវាត្រូវជួបជាមួយនឹងពស់ដោយផ្ទាល់ហើយ ទើបអាចនិយាយបាន។

- ប៉ុន្តែខ្ញុំនៅក្នុងក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រទេតើ- ហេរីគិត។ - មួកសិល្ប៍ច្បាស់ជាមិនដាក់ខ្ញុំក្នុងក្រុមនេះទេ ប្រសិនបើខ្ញុំមានឈាមជ័រស្លីតឺរីននោះ...

- អ្ហ- សំឡេងរបិលរប៉ូចតូចឆ្មារមួយបន្លឺឡើងក្នុងខួរក្បាលរបស់វា - ប៉ុន្តែមួកសិល្ប៍ក៏ចង់ដាក់ឯងក្នុងក្រុមស្លីតឺរីនដែរ នៅចាំទេ?

ហេរីប្រែខ្ទង។ វានឹងជួបចាស់ស្ទីននៅថ្ងៃបន្ទាប់ក្នុងម៉ោងមុខវិជ្ជាភូតគាមសាស្ត្រ ដល់ពេលនោះចាំវាបកស្រាយថាវាបានហៅពស់នោះឲ្យឈប់តែប៉ុណ្ណោះ មិនមែនជំរុញថែមនោះទេ។ សូម្បីតែមនុស្សល្ងង់ផុតលេខក៏គួរតែដឹងពីរឿងនេះដែរ..ហេរីគិតទាំងខឹងក្នុងចិត្ត ព្រមទាំងវាយខ្នើយរបស់វា។

*

ក៏ប៉ុន្តែ នៅព្រឹកបន្ទាប់ ព្រឹលដែលចាប់ផ្តើមធ្លាក់កាលពីយប់មិញបានប្រែក្លាយទៅជាព្យុះព្រឹលយ៉ាងក្រាស់ ដែលជាហេតុធ្វើឲ្យមានការរំសាយចោលមេរៀនភូតគាមសាស្ត្រចុងក្រោយៈ សាស្ត្រាចារ្យ សប្រ៉ោត ចង់ដាក់ស្រោមជើង និងកន្សែងបង់កទៅលើដើមម៉ានឌ្រែក។ វាជាការងារដ៏លំបាកមួយ ដូច្នេះគាត់មិនទុកចិត្តឲ្យនរណាផ្សេងធ្វើជំនួសឡើយ ព្រោះថាឥឡូវគឺជាពេលដ៏សំខាន់ក្នុងការធ្វើឲ្យដើមម៉ានឌ្រែកឆាប់លូតលាស់ ដើម្បីជួយសង្គ្រោះអ្នកស្រីណូរីស និងខូលីន គ្រីវី។

ហេរីពាលគ្នាញត្អៃរពីរឿងនេះនៅជិតភ្នក់ភ្លើងក្នុងសាលរួមនៃអគារហ្គ្រីហ្វិនដ័រ ពេលដែលរ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីយកម៉ោងទំនេរលេងអុកវេទមន្ត។

- ពុទ្ធោអើយ! ហេរី- ហឺម៉ាយអូនីស្រដីទាំងម៉ូម៉ៅ ខណៈពេលដែលគ្រាប់អុករបស់រ៉ុនបោកចំបាប់ជាមួយនឹងសេនាសេះរបស់នាងរហូតដល់ធ្លាក់ពីលើខ្នងសេះ ហើយអូសវាចេញពីក្តារចត្រង្គ។ - ទៅរកចាស់ស្ទីនតែម្តងទៅប្រសិនបើសំខាន់យ៉ាងនេះ។

ដូច្នេះហេរីក៏ក្រោកឡើង រួចចេញតាមចន្លោះប្រហោងរូបភាព ក្នុងចិត្តមន្ទិលមិនដឹងជាចាស់ស្ទីននៅឯណា។

ពេលថ្ងៃសោះប្រាសាទនេះឡើងងងឹតដូចយប់ទៅហើយ នេះក៏ដោយសារតែព្រឹលធ្លាក់ជុំជិតគ្រប់បង្អួចទាំងអស់។ ហេរីដើរកាត់ថ្នាក់មានសិស្សកំពុងរៀន ទាំងញ័រទទ្រើក ដោយលួចអើតមើលថាគេកំពុងតែធ្វើអីនៅតាមថ្នាក់នីមួយៗ។ សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាល កំពុងតែស្រែកស្តីឲ្យសិស្សម្នាក់។ ស្តាប់មើលទៅ ប្រហែលជាសិស្សម្នាក់នោះបានធ្វើឲ្យមិត្តរបស់គេក្លាយទៅជាស្កាហើយ។ ដោយសង្កត់ចិត្តទប់អារម្មណ៍កុំទៅលួចមើល ហេរីបន្តដំណើរតទៅទៀត ដោយគិតថាចាស់ស្ទីនប្រហែលជាយកម៉ោងទំនេររបស់វាទៅធ្វើការអ្វីផ្សេង ហើយក៏សម្រេចចិត្តទៅពិនិត្យមើលបណ្ណាល័យមុនគេ។

សិស្ស ហាហ្វ៍លផហ្វ មួយក្រុមដែលត្រូវរៀនមុខវិជ្ជាភូតគាមសាស្ត្រ ពិតជានាំគ្នាមកអង្គុយនៅខាងក្រោយបណ្ណាល័យមែន ប៉ុន្តែមើលទៅពួកគេហាក់ដូចជាមិនធ្វើកិច្ចការអ្វីទេ។ តាមចន្លោះជួរសៀវភៅវែងៗនៅលើធ្នើរខ្ពស់ៗ ហេរីអាចមើលឃើញក្បាលពួកគេកំពុងតែផ្តុំជិតគ្នា ហើយពួកគេហាក់ដូចជាកំពុងតែសន្ទនាគ្នាយ៉ាងជក់ចិត្តណាស់។ វាមើលមិនដឹងថាចាស់ស្ទីននៅក្នុងចំនោមពួកគេនោះរឺក៏អត់ទេ។ ពេលវាដើរសំដៅទៅរកពួកគេ ស្រាប់តែសម្តីដែលពួកគេនិយាយគ្នាឮមកដល់វា ហើយវាក៏ឈប់ដើម្បីស្តាប់ដោយលាក់ខ្លួននៅក្នុងផ្នែកបំបាំងកាយ។

- និយាយជារួមមក- ក្មេងប្រុសដ៏រឹងប៉ឹងម្នាក់និយាយ - ខ្ញុំបានប្រាប់ចាស់ស្ទីនឲ្យលាក់ខ្លួននៅឯសយនដ្ឋានរបស់ពួកយើង។ ខ្ញុំចង់បានន័យថា ប្រសិនបើផោតផ័រពិតជាកំណត់ថា វាជាជនរងគ្រោះបន្ទាប់មែន មួយរយៈនេះវាគួរតែកុំចេញមុខចេញមាត់ពេកទើបល្អ។ ជាការពិតណាស់ ចាស់ស្ទីនគិតទុករួចទៅហើយថា មុននិងក្រោយ រឿងនេះច្បាស់ជានឹងកើតឡើង តាំងតែពីពេលដែលវាធ្លោយមាត់ប្រាប់ហេរីថា វាកើតពីពួកលោកិយមកម្ល៉េះ។ ចាស់ស្ទីនពិតជាបានប្រាប់វាថា វាជាកូនចៅជំនាន់ក្រោយរបស់អេតុន មែន។ បើដឹងថាទាយាទស្លីតឺរីនកំពុងតែនៅទីនេះ យើងមិនគួរព្រោកប្រាជ្ញពីរឿងបែបនេះនោះទេ មិនថាអញ្ចឹង?

- ឯងពិតជាគិតថាគឺផោតផ័រមែនរឺ អើនី?- ក្មេងស្រីម្នាក់ចង់សក់ទីទុយពណ៌ទង់ដែងស្រដីទាំងខ្លាច។

- ហាណា- ក្មេងប្រុសរឹងប៉ឹងម្នាក់នោះឆ្លើយយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ - គេចេះនិយាយភាសាពស់ណា។ នរណាៗក៏ដឹងដែរថា វាគឺជាសញ្ញាសំគាល់វេទគូអាក្រក់។ តើឯងមានដែលឮវេទគូល្អណាចេះនិយាយជាមួយពស់ដែររឺទេ? ពួកគេដាក់ឈ្មោះឲ្យស្លីតឺរីនថាជាតាអណ្តាតពស់ ទៀតផង។

សំឡេងជជែកគ្នាឮកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ ហើយអើនីក៏បន្តទៀតៈ

- មាននៅចាំអក្សរសរសេរលើជញ្ជាំងនោះទេ។ ពួកដែលជាសត្រូវរបស់ទាយាទ ចូរប្រយ័ត្នខ្លួនទៅ។ ហេរីធ្លាប់មានទំនាស់ជាមួយនឹងហ្វីលច្ច។ ក្រោយមក ឆ្មារបស់ហ្វីលច្ចក៏ត្រូវបានគេវាយប្រហារ។ ឯសិស្សឆ្នាំទីមួយឈ្មោះ គ្រីវី នោះទៀតសោត តែងទៅរំខានហេរីនៅឯការប្រកួតកីឡាឃ្វីដឌីច្ច ដោយចេះតែថតរូបវាពេលវាធ្លាក់ចូលភក់។ ក្រោយមក គ្រីវីក៏ត្រូវគេវាយប្រហារទៀត។

- តែគេដូចជារួសរាយណាស់- ហាណាស្រដីទាំងមិនប្រាកដប្រជា។ - ហើយ...អឺ...គេក៏ជាអ្នកដែលធ្វើឲ្យអ្នកដែលឯងស្គាល់ រលាយបាត់ខ្លួនដែរ។ គេមិនអាក្រក់ទាំងអស់នោះទេ មែនទេ?

អើនីបន្ទាបសំឡេងរបស់វាយ៉ាងអាថ៌កំបាំង ធ្វើឲ្យពួកហាហ្វ៍លផហ្វបង្អោនខ្លួនឲ្យកាន់តែជិតដែរ ហើយហេរីក៏ត្រូវខិតទៅជិតដែរដើម្បីអាចស្តាប់ឮសម្តីរបស់អើនី។

- គ្មាននរណាម្នាក់ដឹងថា តើវាអាចរស់រានមានជីវិតពីការវាយប្រហាររបស់អ្នកដែលឯងស្គាល់យ៉ាងណានោះទេ។ ខ្ញុំចង់មានន័យថា វាគ្រាន់តែជាកូនង៉ែតប៉ុណ្ណោះពេលដែលរឿងនោះកើតឡើង។ វាគួរតែត្រូវផ្ទុះបែកខ្ទេចខ្ទីសាកសពជាបំនែកៗ។ មានតែវេទគូបិសាចដ៏ខ្លាំងក្លាប៉ុណ្ណោះ ទើបអាចទប់ទល់នឹងបណ្តាសានោះបាន។- វាបន្ទាបសំឡេងឲ្យកាន់តែតិចទៅៗ រហូតទាល់តែស្តាប់ស្ទើរមិនចង់បាន រួចនិយាយបន្ត - នោះប្រហែលជាមូលហេតុដែល អ្នកដែលឯងស្គាល់ ចង់សំលាប់វាចោលហើយ។ គឺមិនចង់ឲ្យមានវេទគូបិសាចម្នាក់ទៀតដែលអាចប្រកួតប្រជែងនឹងគាត់បាន។ ខ្ញុំឆ្ងល់ណាស់ តើហេរីនៅលាក់ថាមពលអ្វីផ្សេងទៀតទៅ?

ហេរីទ្រាំនឹងរឿងនេះមិនបានទៀតទេ។ វាជម្រះបំពង់កយ៉ាងឮ រួចឈានជើងចេញពីក្រោយធ្នើរសៀវភៅ។ ប្រសិនបើវាមិនមានអារម្មណ៍ខឹងខ្លាំងនោះទេ វាច្បាស់ជាបានទទួលការស្វាគមន៍ដ៏រាក់ទាក់ហើយៈ ម្នាក់ៗក្នុងក្រុមហាហ្វ៍លផហ្វមានទឹកមុខហាក់ដូចជាត្រូវបង្កកដោយគ្រាន់តែឃើញហេរីអញ្ចឹង ចំនែកឯមុខរបស់អើនីចាប់ផ្តើមស្លេកឡើងអស់ពណ៌។

- សួស្តី- ហេរីនិយាយ។ - ខ្ញុំកំពុងរកមើល ចាស់ស្ទីន ហ្វីន-ហ្វ្លិតឈ្លី។

សេចក្តីភ័យខ្លាចបំផុតរបស់ក្រុម ហាហ្វ៍លផហ្វ ត្រូវបានបញ្ជាក់ហើយ។ ពួកគេទាំងអស់គ្នាសម្លឹងមើលអើនីទាំងភិតភ័យ។

- តើឯងចង់បានអ្វីពីគេ?- អើនីសួរទាំងញ័រទទ្រាក់។

- ខ្ញុំចង់ប្រាប់គេពីរឿងរ៉ាវពិតប្រាកដដែលបានកើតឡើងជាមួយនឹងពស់នោះ នៅក្នុងកម្មវិធីប្រកួតគ្នា។- ហេរីឆ្លើយ។

អើនីខាំបបូរមាត់ពណ៌សស្លាំងរបស់វា រួចដកដង្ហើមវែងៗ ហើយនិយាយៈ

- ពួកយើងសុទ្ធតែនៅទីនោះ។ ពួកយើងបានឃើញរឿងដែលកើតឡើងហើយ។

- អញ្ចឹងឯងមានបានកត់សម្គាល់ថា ក្រោយពីខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់វារួច ពស់នោះដកខ្លួនថយដែររឺទេ?- ហេរីស្រដី។

- អ្វីដែលខ្ញុំបានឃើញ- អើនីបន្លឺឡើងទាំងរឹងរូស ទោះជាវានិយាយទាំងញញើញញ័រក៏ដោយ - គឺឯងនិយាយភាសាពស់ ហើយបណ្តេញពស់នោះឲ្យទៅរកចាស់ស្ទីន។

- ខ្ញុំមិនបានបណ្តេញវាឲ្យទៅរកគេទេ!- ហេរីឧទានឡើងទាំងញ័រដោយកំហឹង។ - វាមិនទាំងបានប៉ះពាល់គេនោះទេ!

- វារិះតែនឹងត្រូវទៅហើយ- អើនីនិយាយ។ - ហើយប្រសិនបើឯងចង់មានបំណងអ្វីនោះ- វាបន្ថែមយ៉ាងហ័សរហួន - ខ្ញុំសូមប្រាប់ឯងចុះថា ទោះជាឯងតាមដានគ្រួសាររបស់ខ្ញុំដល់ទៅប្រាំបួនជំនាន់មុន នៃត្រកូលវេទមន្ត ក៏ឈាមរបស់ខ្ញុំនៅតែសុទ្ធដូចអ្នកឯងទៀតដែរ ដូច្នេះ...

- ខ្ញុំមិនខ្វល់ថាឯងមានឈាមប្រភេទណានោះទេ!- ហេរីបន្លឺឡើងយ៉ាងសាហាវ។ - ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំត្រូវវាយប្រហារអ្នកដែលកើតពីពួកលោកិយ?

- ខ្ញុំឮថា ឯងស្អប់ពួកលោកិយដែលឯងនៅជាមួយនោះណាស់។- អើនីវាយបកវិញយ៉ាងប្រញាប់។

- វាមិនអាចទៅរួចទេក្នុងការរស់នៅជាមួយគ្រួសារឌើស្លី ហើយមិនស្អប់ពួកគេនោះ- ហេរីស៊កសម្តី។ - បើឯងមិនជឿ សាកខ្លួនឯងទៅដឹងហើយ។

ហេរីបង្វែរកែងជើងរបស់វា ហើយដើរខ្លាំងៗចេញពីបណ្ណាល័យភ្លាម ធ្វើឲ្យអ្នកស្រីភីន ដែលកំពុងជូតសំអាតក្របសៀវភៅមន្តអាគមដ៏ធំដែលកំពុងហោះសំកាំង តាមសំឡក់មើលវាបែបចង់ស្តីបន្ទោស។

ហេរីឈ្មុលឡើងតាមទ្វាររបៀង ដោយមិនចាប់ភ្លឹកថាកំពុងតែទៅណានោះទេ ហេតុតែវាកំពុងតែខឹងយ៉ាងខ្លាំង។ លទ្ធផលនោះគឺ វាបានដើរបុកនឹងអ្វីម្យ៉ាងដ៏ធំហើយរឹងមាំ ដែលធ្វើឲ្យខ្លួនវាត្រូវដួលមកក្រោយលើកំរាលឥដ្ឋវិញ។

- អូ! សួស្តី ហាហ្គ្រីដ- ហេរីស្រដី ព្រមទាំងងើយមើលលើ។

មុខរបស់ហាហ្គ្រីដត្រូវបិទបាំងទាំងស្រុងដោយមួកទឹកកកធ្វើពីរោមសត្វ ដែលប្រឡាក់សុទ្ធតែព្រិល ប៉ុន្តែគ្មាននរណាក្រៅពីគាត់ហ្នឹងទេ ព្រោះថាខ្លួនគាត់ទាំងមូលបំពាក់ដោយអាវក្រៅធ្វើពីស្បែកសត្វកំពឹងដូង ស្ទើរតែពេញផ្លូវរបៀងនោះទៅហើយ។ មាន់ឈ្មោលងាប់មួយក្បាលកំពុងតែស្រយុងចុះពីដៃពាក់ស្រោមដ៏ធំរបស់គាត់។

- មិនអីទេរី ហេរី?- គាត់សួរ ព្រមទាំងលើកមួកទឹកកករបស់គាត់ឡើង ទើបអាចនិយាយបាន។ - ហេតុអ្វីក៏ឯងមិននៅក្នុងថ្នាក់?

- ត្រូវរំសាយចោលហើយ- ហេរីស្រដី រួចងើបឡើង។ - តើលោកធ្វើអ្វីនៅទីនេះ?

ហាហ្គ្រីដលើកមាន់ឈ្មោលនោះបង្ហាញ។

- មួយឆមាសនេះស្លាប់អស់ពីរក្បាលហើយ- គាត់ពន្យល់។ - បើមិនកញ្ជ្រោង ច្បាស់ជាម្រេញគង្វាលជញ្ជក់ឈាមហើយ ហើយខ្ញុំត្រូវការការអនុញ្ញាតពីលោកនាយកសាលាដើម្បីដាក់អាគមជុំវិញទ្រុងមាន់។

គាត់សម្លឹងមើលហេរីឲ្យកាន់តែជិត ពីក្រោមចិញ្ចើមប្រឡាក់ព្រិលដ៏ក្រាស់របស់គាត់។

- ឯងប្រាកដហើយរឺថាមិនអី? ឯងមើលទៅដូចជាក្តៅក្រហាយមកពីណា។

ហេរី មិនអាចជម្រុញខ្លួនឯងឲ្យរៀបរាប់ឡើងវិញនូវអ្វីដែល អើនី និងសិស្សក្រុម ហាហ្វ៊លផហ្វ ដទៃទៀតនិយាយពីវាបានទាល់តែសោះ។

- គ្មានអីទេ- វានិយាយ។ - ខ្ញុំគួរតែដល់ពេលទៅហើយ ហាហ្គ្រីដ។ ម៉ោងក្រោយរៀន និម្មិតកម្ម ដូច្នេះខ្ញុំត្រូវទៅយកសៀវភៅរបស់ខ្ញុំ។

វាក៏ដើរចេញទៅ តែក្នុងចិត្តវិលវល់ទៅដោយសម្តីដែលអើនីនិយាយចំពោះវា។

- ចាស់ស្ទីនគិតទុករួចទៅហើយថា មុននិងក្រោយ រឿងនេះច្បាស់ជានឹងកើតឡើង តាំងតែពីពេលដែលវាធ្លោយមាត់ប្រាប់ហេរីថាវាកើតពីពួកលោកិយមកម្ល៉េះ...

ហេរីទន្រ្ទាំជើងឡើងជណ្ដើរ ហើយបត់តាមផ្លូវរបៀងមួយទៀត ដែលងងឹតស្លុង។ ភ្លើងចន្លុះត្រូវពន្លត់ដោយកម្លាំងខ្យល់បក់ត្រជាក់ដូចទឹកកក តាមកញ្ចក់បង្អួចរបើកមួយ។ វាដើរបានពាក់កណ្ដាលផ្លូវហើយ ស្រាប់តែដួលជំពប់ជើងបុកក្បាលនឹងអ្វីម្យ៉ាងនៅលើកម្រាលឥដ្ឋ។

វាបែរទៅមើលថាវាដួលលើអ្វី ហើយក៏មានអារម្មណ៍ថាពោះរបស់វាត្រូវរលាយបាត់តែម្ដង។

ចាស់ស្ទីន ហ្វីន-ហ្វ្លិតឈ្លី កំពុងតែដេកនៅលើកម្រាលឥដ្ឋ ខ្លួនប្រាណរឹងស្ដូក ហើយត្រជាក់ស្រេង ចំនែកឯទឹកមុខវាហាក់ដូចជាស្រឡាំងកាំង ភ្នែករបស់វាសម្លឹងមើលទៅពិតាន។ ហើយនៅមានទៀត។ នៅជិតវាមានមនុស្សម្នាក់ទៀត គឺជាទិដ្ឋភាពដ៏ចម្លែកបំផុត ដែលវាធ្លាប់បានជួបប្រទះ។

មនុស្សនោះគឺ នីកស្ទើរឥតក្បាល ដែលលែងមានពណ៌សដូចគុជខ្យង និងអាចមើលធ្លុះទៀតហើយ បែរជាមានពណ៌ខ្មៅហុយផ្សែង កំពុងតែអណ្ដែតនៅស្ងៀមតាមខ្សែដេក កំពស់ប្រមាណដប់ប្រាំសង់ទីម៉ែតពីកម្រាលឥដ្ឋ។ ក្បាលរបស់គាត់ដាច់ពាក់កណ្ដាល ហើយទឹកមុខរបស់គាត់មានសភាពស្រឡាំងកាំងស្រដៀងនឹងចាស់ស្ទីនដែរ។

ហេរីក្រោកឈរឡើង ដង្ហើមរបស់វាដកមិនស្មើគ្នាម្ដងវែងម្ដងខ្លី ឯបេះដូងរបស់វាលោតតាមចង្វាក់ដូចគេទូងស្គរភឹបៗទង្គិចនឹងឆ្អឹងជំនីររបស់វា។ វាក្រឡេកមើលទាំងស្លន់ស្លោរពីមុខពីក្រោយផ្លូវរបៀងនោះ រួចឃើញពីងពាងមួយចង្វាយកំពុងតែរត់យ៉ាងលឿនចេញឆ្ងាយពីខ្លួនប្រាណទាំងពីរនាក់នេះ។ ឮតែសំឡេងគ្រូៗក្នុងថ្នាក់រៀននៅសង្ខាងផ្លូវរបៀងតែប៉ុណ្ណោះ។

វាអាចរត់ទៅឲ្យផុត នោះនឹងគ្មាននរណាម្នាក់ដឹងថាវានៅកន្លែងកើតហេតុទេ។ ប៉ុន្តែវាមិនអាចទុកពួកគេចោលយ៉ាងនេះនោះទេ...វាត្រូវតែទៅរកជំនួយ។ តើមានគេជឿថារឿងនេះគ្មានអ្វីពាក់ព័ន្ធនឹងវាដែរឬទេ?

ខណៈពេលដែលវាឈរស្លន់ស្លោរនៅទីនោះ ទ្វារមួយនៅជិតខ្លួនវាស្រាប់តែរបើកឡើងឮសូរផ្ទុង។ ខ្មោចរបិលរប៉ូចភីវក៏ស្ទុះហោះចេញមក។

- អីយ៉ា! គឺផោតធីផោតធ័រទេតើ!- ភីវស្រែកខ្លាំងៗ ធ្វើឲ្យវ៉ែនតារបស់ហេរីផ្អៀងទៅម្ខាង ខណៈដែលគាត់ហោះបុកកាត់ខ្លួនវា។ - ផោតធ័រមកធ្វើអីនៅទីនេះ? ម៉េចក៏លឺបល...

ភីវ ឈប់និយាយពាក់កណ្ដាលទី។ ទាំងខ្លួនក្រឡាប់ចុះក្រោម គាត់ឃើញចាស់ស្ទីន និងនីកស្ទើរឥតក្បាល។ គាត់ក្រឡាប់ខ្លួនឲ្យត្រង់វិញ រួចដកដង្ហើមវែងៗចូលក្នុងសួត ហើយស្រែកអស់មួយទំហឹង សូម្បីតែហេរីចង់ទប់ក៏ទប់មិនឈ្នះដែរៈ

- ការវាយប្រហារ! ការវាយប្រហារ! ការវាយប្រហារទៀតហើយ! ទាំងមនុស្សធម្មតា ទាំងខ្មោចសុទ្ធតែគ្មានសុវត្ថិភាពទេ! រត់ប្រាសអាយុទៅ! ការវាយប្រហារៗៗៗ!

ផាំង! ផាំង! ផាំង! ទ្វារបន្ទប់នីមួយៗតាមដងផ្លូវរបៀងនោះរបើកឡើង ហើយមនុស្សម្នាហូរហៀរចេញជាបន្តបន្ទាប់។ មួយសន្ទុះធំនោះ ស្ថានការណ៍ច្របូកច្របល់យ៉ាងខ្លាំង ធ្វើឲ្យចាស់ស្ទីនប៉ិះតែនឹងត្រូវគេជាន់កំប៉ែតជាច្រើនដង ហើយគេចេះតែច្រលំជាន់លើនីកស្ទើរឥតក្បាលរហូត។ ហេរីត្រូវគេច្រានចុះឡើងរហូតទាល់តែត្រូវផ្ទប់នឹងជញ្ជាំង ខណៈពេលដែលគ្រូៗស្រែកឲ្យមានភាពស្ងៀមស្ងាត់។ សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលរត់មកកន្លែងកើតហេតុ ដោយមានសិស្សថ្នាក់គាត់ទាំងមូលមកតាមពីក្រោយដែរ ដែលម្នាក់ក្នុងចំនោមពួកគេនៅមានសក់សលាយខ្មៅនៅឡើយ។ គាត់ប្រើចម្លឹះរបស់គាត់ ធ្វើឲ្យឮសំលេងផ្ទុះដ៏ខ្លាំងមួយ ទើបមានភាពស្ងប់ស្ងាត់ឡើងវិញ រួចក៏បញ្ជាអ្នកគ្រប់គ្នាឲ្យត្រឡប់ទៅថ្នាក់រៀនរៀងៗខ្លួន។ កន្លែងកើតហេតុមិនទាន់ទាំងស្ងាត់មនុស្សបានប៉ុន្មានផង ស្រាប់តែសិស្សក្រុមហាហ្វ៍លផហ្វ អើនី មកដល់ទាំងហត់គយូស។

- ចាប់បាននៅនឹងកន្លែងហើយ!- អើនីស្រែក មុខរបស់វាឡើងសស្លុស ឯដៃរបស់វាចង្អុលយ៉ាងជាប់ទៅហេរី។

- ប៉ុណ្ណឹងបានហើយ មេកស៍មីលេន!- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលបន្លឺឡើងទាំងដាច់អហង្ការ។

ភីវកំពុងតែហោះទៅវិញទៅមកនៅលើក្បាល ឥឡូវកំពុងតែសើចស្ទេញយ៉ាងពុតត្បុត តាមដានរឿងហេតុនៅកន្លែងនោះ។ ភីវចូលចិត្តណាស់នូវភាពភាពរឹករវ។ ខណៈពេលដែលគ្រូៗអានពិនិត្យមើលចាស់ស៊្មីន និងនីកស្ទើរឥតក្បាល ភីវក៏ច្រៀងលេងៈ

- ឱ! ផោតធ័រអើយ! ឯងពិតជាខូចមែន! ឱ! ឥឡូវឯងបង្ករឿងអ្វីទៀតហើយ?

ឯងសំលាប់កូនសិស្ស ឯងគិតថាវាសប្បាយ...

- បានហើយ ភីវ!- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលស្តីឲ្យ ហើយភីវក៏ហោះចេញទៅបាត់ ព្រមទាំងឆ្លៀតលានអណ្តាតដាក់ហេរីទៀត។

ចាស់ស៊្មីនត្រូវបានសែងទៅគិលានដ្ឋានដោយសាស្ត្រាចារ្យ ហ្លីតវីក និងសាស្ត្រាចារ្យ ស៊ីនីស្ត្រា ដែលបង្រៀននៅថ្នាក់តារាវិទ្យា ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់ដឹងថាត្រូវធ្វើយ៉ាងម៉េចចំពោះនីកស្ទើរឥតក្បាលឡើយ។ ចុងបញ្ចប់ សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលសូត្រអាគម បង្កើតកង្ហារដ៏ធំមួយចេញពីខ្យល់ រួចណែនាំអើនីឲ្យបក់នីកស្ទើរឥតក្បាលឡើងកាំជណ្តើរទៅជាន់លើ។ អើនីក៏ធ្វើតាមដោយប្រើកង្ហារផ្លុំនីកទៅតាមខ្យល់ដូចជាអាកាសយានពណ៌ខ្មៅដ៏ស្ងៀមស្ងាត់។

- មកតាមនេះ ផោតធ័រ- គាត់និយាយ។

- សាស្ត្រាចារ្យ- ហេរីប្រកែកភ្លាមមួយរំពេច - ខ្ញុំសូមស្បថថាខ្ញុំមិន...

- រឿងនេះខ្ញុំចាត់ការលែងបានទៀតហើយ ផោតធ័រ- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលនិយាយកាត់។

- បង្អែមក្រូចឆ្មារ!- គាត់បន្លឺឡើង។ នេះច្បាស់ជាពាក្យសម្ងាត់ហើយ ព្រោះថារូបចម្លាក់ស្រាប់តែមានជីវិត ហើយលោតទៅម្ខាងខណៈពេលដែលជញ្ជាំងខាងក្រោយប្រេះបែកជាពីរ។ ទោះបីជាអារម្មណ៍មិនល្អចំពោះរឿងដែលបានកើតឡើងក្តី ក៏ហេរីនៅតែបង្ហាញនូវការភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំង។ នៅពីក្រោយជញ្ជាំងនោះ មានជណ្តើរវិលមួយដែលកំពុងតែរំកិលឡើងទៅលើយ៉ាងរលូន ដូចជាជណ្តើរយន្តអញ្ចឹង។ ខណៈដែលវា និងសាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលឈានជើងលើជណ្តើរនោះ ហេរីឮសូរសំឡេងជញ្ជាំងបិទទៅវិញនៅពីក្រោយពួកគេ។ ពួកគេឡើងទៅលើជារង្វង់ កាន់តែខ្ពស់ទៅៗ ឡើងចង់វិលមុខបន្តិចដែរ រហូតដល់ហេរីឃើញទ្វារធ្វើពីដើមសែនភ្លឺរលោងនៅខាងមុខ ប្រដាប់ដោយដែកគោះជារូបសត្វតោស្លាបឥន្ទ្រី។

វាដឹងថាគេនាំវាមកកន្លែងណាហើយ។ នេះច្បាស់ជាកន្លែងដែលលោក ដាំប័លដ័រ រស់នៅជាក់ជាមិនខាន។